

SV

SV

SV

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 17.03.2005
KOM(2004)91 slutlig

2005/0018(CNS)

Förslag till

RÅDETS RAMBESLUT

**om beaktande av fällande domar avkunnade i en av Europeiska unionens medlemsstater
vid ett nytt brottmålsförfarande i en annan medlemsstat**

(framlagt av kommissionen)

MOTIVERING

1. Inledning

Detta förslag bygger på vitboken om utbyte av uppgifter om brottnålsdomar och verkningarna av sådana domar i Europeiska unionen. I denna görs en genomgång av villkoren för utbyte och användning av uppgifter om brottnålsdomar i Europeiska unionen, och två riktningar pekats ut för EU:s framtida åtgärder: dels att förbättra utbytet av uppgifter om fällande domar och dels att se till att dessa kan vinna laga kraft utanför den medlemsstat där domen har avkunnats, för att förebygga nya brott och för att kunna ta hänsyn till dem vid eventuella nya fällande domar.

Det första målet uppnås med hjälp av ett förslag till beslut om ett datoriserat system för utbyte av uppgifter om brottnålsdomar som kommissionen har för avsikt att lägga fram under första halvåret 2005. Det här förslaget täcker den andra aspekten. Ett förbättrat utbyte av uppgifter är bara till begränsad nytta om medlemsstaterna inte har möjlighet att ta hänsyn till de överlämnade uppgifterna. Omvänt bör möjligheten att dra nytta av de överlämnade upplysningarna kunna bli en stark drivkraft i strävandena att förbättra uppgiftsutbytet.

Principen om ömsesidigt erkännande, som i slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors beskrivs som "en hörnsten" i såväl det civilrättsliga som det straffrättsliga samarbetet, behandlas i ett åtgärdsprogram som antogs av rådet i december 2000¹.

I åtgärd 2 i det programmet föreskrivs "antagande av ett eller flera instrument med fastställande av principen att en domare i en medlemsstat bör kunna beakta slutliga brottnålsdomar avkunnade i andra medlemsstater när han gör en bedömning av brottslingens förflutna, inbegripet återfall, och för att fastställa vilken typ av straff som skall utmätas och hur det skall avtjänas".

Syftet med detta förslag till rambeslut är att förverkliga de mål som anges i punkt 2 i programmet genom att slå fast på vilka villkor en fällande dom som avkunnats i en medlemsstat kan beaktas i samband med ett nytt brottnålsförfarande på andra grunder i en annan medlemsstat. Förslaget innehåller också regler för hur en fällande dom som avkunnats i en medlemsstat kan införas i kriminalregistret i en annan medlemsstat.

a. Beaktande av tidigare domar inom ramen för ett brottnålsförfarande

I tabell 5 i bilagan till vitboken om utbyte av uppgifter om brottnålsdomar och verkningarna av sådana domar i Europeiska unionen visas på vilka villkor medlemsstaterna kan beakta fällande domar avkunnade i andra medlemsstater, och man betonar att dessa ofta förbises eller beaktas i mycket begränsad utsträckning. Att ett avgörande som meddelats i en annan medlemsstat inte kan få samma verkan som ett fattat i den egna medlemsstaten strider mot principen om ömsesidigt erkännande och leder till att EU-medborgaren står inför olika förutsättningar vid ett eventuellt nytt rättsligt förfarande beroende på om detta äger rum i samma land som det första eller ej. Därför behövs en lagstiftningsåtgärd från unionens sida.

I det föreliggande förslaget behandlas dock enbart frågan hur en tidigare fällande dom skall beaktas vid ett nytt brottnålsförfarande på andra grunder. Problemen kring principen "ne bis in idem" (att ingen skall åtalas eller dömas två gånger för samma brott) tas alltså inte upp här utan kommer att behandlas i andra texter.

Den här frågan är också skild från den allmänna problematiken om verkställighet av en dom i en annan medlemsstat än den där domen avkunnats. Vad det gäller är inte att medlemsstaten

¹ EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.

skall verkställa en dom som avkunnats i en annan medlemsstat utan bara att den skall dra konsekvenserna av den i samband med ett nytt brottmålsförfarande. Inte heller är det fråga om att konsekvenserna av tidigare fällande domar skall harmoniseras i samtliga medlemsstater – detta kommer som förut att regleras i nationell lagstiftning. En tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande innebär här snarast att en dom i brottmål som avkunnats i en annan medlemsstat tillerkänns samma värde och får samma verkan som en dom som tidigare avkunnats i det egna landet. Med andra ord ställer man upp en ”princip om likställdhet” mellan den andra medlemsstatens avgörande och en dom i det egna landet, men man överlåter åt den nationella lagstiftningen att dra konsekvenserna av principen.

Inom ett land kan förekomsten av tidigare fällande domar ha betydelse i samband med ett nytt straffrättsligt förfarande såväl före rättegången som under och efter den, och i synnerhet då vid verkställigheten. De olika etapperna i förfarandet behandlas i detta förslag.

Beroende på den nationella lagstiftningens utformning kan den verkan vi här talar om innebära att den tidigare domen ses som en omständighet bland andra (och det tillkommer då de behöriga myndigheterna, särskilt de rättsliga, att efter eget skön dra konsekvenserna av den) eller anges i lag (den kan till exempel föreskriva en skärpning av straffet eller av reglerna för förfarandet för personen i fråga). Medlemsstaternas uppgift blir att anta en nationell lagstiftning genom vilken domar som avkunnats i andra medlemsstater jämföras med domar som avkunnats i det egna landet och får samma verkningar.

I förslaget till rambeslut anges dessutom på vilka grunder en fällande dom som avkunnats i en annan medlemsstat får eller skall lämnas utan avseende.

- b. Hur en fällande dom avkunnad i en medlemsstat skall införas i kriminalregistret i en annan medlemsstat

Vissa medlemsstater har som praxis att domar avkunnade i andra medlemsstater mot medborgare i det egna landet, eventuellt också personer som är bosatta där, införs i kriminalregistret, och vill också behålla denna praxis. Detta förslag till rambeslut innehåller ett antal bestämmelser som syftar till att ställa upp vissa gemensamma regler för införandet i kriminalregister för att undvika alltför stora skillnader i praxis, något som skulle kunna skada de personer som dömts. De medlemsstater som inte brukar införa sådana uppgifter i kriminalregistret kommer dock inte att tvingas ändra sin lagstiftning.

2. Rättslig grund

Den rättsliga grunden för detta förslag är artikel 31 i Fördraget om Europeiska unionen (i dess ändrade lydelse enligt Nice-fördraget), som avser gemensamma insatser rörande straffrättsligt samarbete, samt artikel 34.2 b i samma fördrag.

3. Finansieringsöversikt

Genomförandet av förslaget till rambeslut kommer inte att medföra några driftskostnader som belastar medlemsstaternas budgetar eller Europeiska unionens allmänna budget.

4. Kommentarer till de enskilda artiklarna

Artikel 1 – Syfte

I artikeln anges syftet med rambeslutet, nämligen att beskriva på vilka villkor en dom som avkunnats i en medlemsstat bör kunna beaktas inom ramen för ett nytt brottmålsförfarande i en annan medlemsstat mot samma person men på andra grunder.

I punkt 2 betonas att detta inte innebär någon ändring av skyldigheten att iaktta de grundläggande rättigheterna och grundläggande rättsprinciperna enligt artikel 6 i fördraget om

Europeiska unionen. Denna punkt har utformats efter mönster från rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna.

Artikel 2 – Definitioner

Artikel 2 innehåller två definitioner.

Definitionerna av begreppen ”kriminalregister” och ”fällande dom” är desamma som i det förslag till rådets beslut om utbyte av uppgifter ur kriminalregister som kommissionen antog den 13 oktober 2004². De hade dock försvunnit ur den version av texten för vilken rådet fastställde en första allmän riktlinje i december 2004. I definitionen av ”fällande dom” tas hänsyn till den innebörd begreppet brott har fått i tillämpningen av artiklarna 51 och 52 i 1990 års konvention om tillämpning av Schengenavtalet och konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater³. Den är förenlig med det sedvanliga tillämpningsområdet för ömsesidig rättslig hjälp och gör det möjligt att låta sådana blandade förvaltnings- och straffrättsliga avgöranden som finns i en del medlemsstater omfattas av tillämpningsområdet för detta rambeslut. Syftet med detta är främst att rambeslutet skall kunna tillämpas på trafikförseelser (när de utgör sådana överträdelse av förvaltningsrättsliga bestämmelser som kan prövas vid brottmålsdomstolar), där det är särskilt värdefullt att känna till tidigare domar. Den använda definitionen är medvetet restriktiv för att enbart fällande domar i egentlig mening skall ingå, det vill säga lagakraftvunna avgöranden av brottmålsdomstolar (eller avgöranden som hade kunnat fattas av en brottmålsdomstol i fråga om ”förvaltnings-/straffrättsliga” överträdelse), som kan betraktas som fällande domar i alla medlemsstater. Nationell lagstiftning kan visserligen ge motsvarande verkan åt andra slag av avgöranden (till exempel ett förlikningsbeslut av en åklagarmyndighet). Men ingenting hindrar en medlemsstat som så önskar att ge samma verkan åt avgöranden av detta slag som har meddelats i en annan medlemsstat och som den har fått kännedom om. Den aspekten omfattas dock inte av rambeslutet.

”Kriminalregister” är det nationella register där fällande brottmålsdomar samlas. Vissa medlemsstater kan ha flera register.

Artikel 3 – Hur en fällande dom som avkunnats i en annan medlemsstat skall beaktas i samband med ett nytt straffrättsligt förfarande

I denna artikel formuleras rambeslutets centrala princip: att en fällande dom som avkunnats i en annan medlemsstat bör få en verkan som är likvärdig med en fällande dom enligt inhemsk lagstiftning. Som vi redan har betonat syftar rambeslutet emellertid inte till att harmonisera verkningarna av de tidigare fällande domarna i varje enskild medlemsstat, utan dessa bör som tidigare helt regleras genom inhemsk lagstiftning.

För att undanta situationen ”ne bis in idem”, som kommissionen har för avsikt att behandla i särskilda förslag, preciseras i texten att det som avses är verkningarna av tidigare domar i samband med brottmålsförfaranden *på andra grunder*.

Förekomsten av tidigare domar kan ha verkan i flera faser av ett brottmålsförfarande:

- Under fasen före rättegången kan den till exempel påverka de regler som skall tillämpas på förfarandet, kvalifikationen av gärningen och beslut om häktning.
- Under själva förfarandet kan förekomsten av tidigare fällande domar påverka till exempel valet av behörig domstol, men ännu oftare påföljdens art och stränghet (till exempel att

² KOM(2004) 664.

³ EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

villkorlig dom inte kan utdömas eller kan utdömas bara mycket restriktivt, förlängning av den utdömda påföljden och frågan om förening med tidigare påföljder).

- Om en ny fällande dom avkunnas kan tidigare domar få följer för beslutet om hur domen skall verkställas (till exempel frågan om förening med en tidigare påföljd och möjligheten att få strafflindring eller att friges i förtid).

Syftet med rambeslutet är att tidigare fällande domar skall beaktas i alla faser av det brottmålsförfarandet enligt bestämmelserna i inhemsk lag.

De undersökningar kommissionen har utfört (se bilagan till vitboken om utbyte av uppgifter om brottmålsdomar och verkningarna av sådana domar i Europeiska unionen) visar att verkningarna av tidigare fällande domar i praktiken varierar kraftigt mellan olika länders rättssystem. I vissa medlemsstater är förekomsten av en tidigare dom enbart ett sakförhållande bland andra, och det överlämnas då åt de behöriga myndigheternas skön hur de skall förhålla sig till detta när de meddelar sitt avgörande. I andra finns det ett rättssystem för återfallsbrottslighet i vid mening, där tidigare domar medför vissa verkningar som de behöriga myndigheterna inte kan ändra på.

I det första fallet torde det inte vara alltför svårt att ta hänsyn till en tidigare fällande dom i en annan medlemsstat – det rör sig då om ett sakförhållande bland andra. Det framgår också av tabell 5 i bilagan till vitboken att de medlemsstater som inte har några allmänna bestämmelser om återfallsbrottslighet i allmänhet redan betraktar en fällande dom i en annan medlemsstat som en saklig omständighet bland andra att ta ställning till.

I det andra fallet måste medlemsstaterna närmare ange på vilka villkor en fällande dom avkunnad i en annan medlemsstat bör leda till rättsverkningar likvärdiga med verkningarna av en dom som meddelats i det egna landet. Ofta hänger lagstiftningen om återfall i brott mycket direkt samman med det straffrättsliga modell som valts i den nationella lagstiftningen, så till exempel överallt där det finns bestämmelser om återfall i särskilda brott (till exempel narkotikahandel eller stöld). I dessa fall åligger det medlemsstaterna att vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att domar avkunnade i andra medlemsstater beaktas.

Artikel 4 – Situationer där en fällande dom avkunnad i en annan medlemsstat inte skall beaktas

I denna artikel nämns fyra situationer i vilka en dom som avkunnats i en annan medlemsstat får lämnas utan avseende. De tre första återfinns i andra EU-instrument – de avser fall av ”ne bis in idem”, fall av åtals- och påföljdsprekription, och amnesti om gärningen hade kunnat falla under medlemsstatens befogenhet enligt dess egen strafflagstiftning. Det fjärde fallet gäller situationer där en tillämpning av de inhemska reglerna för införande av uppgifter i kriminalregistret skulle ha medfört att domen inte hade införts i registret.

Artikel 5 – Situationer där en fällande dom avkunnad i en annan medlemsstat inte behöver beaktas

Utöver de fall som nämns i artikel 4 och där en tidigare dom inte får beaktas, kan medlemsstaterna också besluta att bortse från en dom avkunnad i en annan medlemsstat under två slag av omständigheter:

Den första nämns ofta i lagstiftningen om ömsesidigt erkännande och gäller dubbel straffbarhet. En medlemsstat kan avstå från att beakta en fällande dom i en annan medlemsstat om gärningen inte är straffbar enligt den inhemska lagstiftningen. Denna möjlighet är dock begränsad om den första domen avkunnades för något av de brott som räknas upp i den förteckning som återges i rambeslutet om ömsesidigt erkännande av bötesstraff. Om den första domen avkunnades för en brott som tillhör en av kategorierna på förteckningen, kan

den inte åsidosätts med motiveringen att principen om dubbel straffbarhet är tillämplig. För övrigt har kommissionen här valt att ge en ganska lång förteckning på brott, vilket är mer relevant i sammanhanget än den begränsade förteckning som lämnas i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och överlämnande, eftersom den bland annat innehåller trafikförseelser, en kategori där det är särskilt värdefullt att känna till tidigare brott.

Det är också möjligt att avstå från att beakta en tidigare dom i ett brottmål i en annan medlemsstat i de fall där det faktum att denna har avkunnats inom ett annat rättssystem skulle kunna medföra att personen skulle behandlas strängare i det andra rättsförfarandet än om den första domen hade avkunnats inom det inhemska rättssystemet. Avsikten är att förhindra att en person som tidigare dömts i en annan medlemsstat behandlas sämre än om han eller hon hade dömts enligt inhemsk rätt för samma gärning. Ett exempel: en person döms i en annan medlemsstat till en påföljd som är strängare än den maximipåföljd som kan utdömas i en annan medlemsstat för samma brott. Om den påföljdssatsen i den andra medlemsstaten utlöser rättsliga verkningar som är negativa för den dömde (till exempel att strängare processrättsliga regler kommer att tillämpas) och som inte hade kunnat komma i fråga om landets egna rättssystem (med den maximipåföljd som tillämpas där) hade tillämpats, kan man låta bli att beakta det första avgörandet eftersom det faktum att det avkunnats inom ett annat rättssystem som föreskriver en högre maximipåföljd medför att personen i fråga hamnar i ett sämre läge.

Artikel 6 – Införande i kriminalregister av en fällande dom som avkunnats i en annan medlemsstat och överföring av en sådan dom till nationell nivå

Denna artikel avser bara den specifika situation där en medlemsstat i sitt kriminalregister inför uppgifter om fällande domar som avkunnats i andra medlemsstater mot personer som är medborgare eller fast bosatta i det egna landet. Den medför inga skyldigheter för de medlemsstater som inte har någon lagstiftning om registrering av sådana uppgifter.

I punkt 1 uppställs principen att den påföljd som noteras i registret måste överensstämma med den som utdömts i den medlemsstat där domen avkunnats, även om den är strängare än maximipåföljden för samma brott i den medlemsstat där uppgiften registreras. I sådana fall bör man enligt kommissionens mening respektera den påföljd som faktiskt utmätts i den andra medlemsstaten, även om dess stränghet inte är förenlig med reglerna i den stat där uppgiften registreras. Det är viktigt att det framgår vilken påföljd som faktiskt har utdömts, och det kan för övrigt vara till fördel för personen i fråga i synnerhet om det kan bli aktuellt med en förening av påföljder. Situationen är en annan om påföljden har omvandlats till en mildare påföljd, något som kan tänkas ske om den avtjänas i den medlemsstat där registreringen äger rum. Detta rambeslut har dock inte till syfte att uttala sig om på vilka villkor en sådan omvandling eventuellt kan äga rum.

I punkt 2 formuleras den allmänna regeln att en person som dömts i en annan medlemsstat inte får hamna i ett sämre läge än om han eller hon hade dömts i det egna landet i och med att domen införs i kriminalregistret där.

I punkt 3 anges att en medlemsstat som i sitt kriminalregister registrerar uppgifter om en fällande dom avkunnad i en annan medlemsstat mot en av sina egna medborgare eller bosatta också bör införa uppgifter som senare kommer till dess kännedom om hur hans eller hennes ärende utvecklas i den medlemsstat där domen avkunnats, såvida inte den inhemska lagstiftningen är fördelaktigare för den dömde. Att en fällande dom registreras i flera kriminalregister får ofta som följd att flera olika rättsordningar blir tillämpliga på den. Syftet med denna artikel är att göra de rättsordningar som är tillämpliga på en dom så enhetliga som möjligt, samtidigt som den dömda personens rättigheter främjas genom att det mest fördelaktiga landets regler tillämpas.

Artikel 7 – Förhållandet till andra rättsinstrument

I denna artikel anges att det här rambeslutet ersätter bestämmelserna i artikel 56 i konventionen av den 28 maj 1970 om brottmålsdoms internationella rättsverkningar i förbindelserna mellan medlemsstaterna. Där föreskrivs att en tidigare fällande dom som avkunnats i en annan stat skall beaktas.

Artikel 8 – Genomförande

Genom denna artikel åläggs medlemsstaterna att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta rambeslut senast den 31 december 2006 och att till kommissionen och rådets generalsekretariat överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning. I detta sammanhang bör man särskilt lägga märke till bestämmelserna i artikel 3, för vilka införlivandet kan få mycket olika räckvidd beroende på hur bestämmelserna om beaktandet av tidigare domar är utformade i medlemsstaternas lagstiftning.

Det föreskrivs också att kommissionen senast den 31 december 2007 skall förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport om tillämpningen av rambeslutet.

Artikel 9 – Ikraftträdande

Här anges att detta beslut får verkan samma dag som det offentliggörs i Europeiska unionens officiella tidning.

Förslag till

RÅDETS RAMBESLUT

om beaktande av fällande domar avkunnade i en av Europeiska unionens medlemsstater vid ett nytt brottmålsförfarande i en annan medlemsstat

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 och artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁴,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁵, och

av följande skäl:

- (1) Europeiska unionen har satt som mål att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Detta mål förutsätter att information om brottmålsdomar som avkunnats i en medlemsstat kan beaktas utanför den medlemsstaten, dels i arbetet med att förebygga nya brott och dels i samband med att eventuella nya domar avkunnas.
- (2) I enlighet med slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors antog rådet den 29 november 2000 ett åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål⁶. I åtgärd 2 i det programmet föreskrivs ”antagande av ett eller flera instrument med fastställande av principen att en domare i en medlemsstat bör kunna beakta slutliga brottmålsdomar avkunnade i andra medlemsstater när han gör en bedömning av brottslingens förflutna, inbegripet återfall, och för att fastställa vilken typ av straff som skall utmätas och hur det skall avtjänas”. Syftet med detta rambeslut är att ange under vilka villkor en fällande dom som avkunnats i en medlemsstat kan beaktas i samband med ett brottmålsförfarande i en annan medlemsstat mot samma person men på andra grunder.
- (3) En del länder tillmäter rättsliga verkningar åt andra medlemsstaters brottmålsdomar, medan andra enbart beaktar inhemska domar. EU-medborgarna bör tillförsäkras lika behandling genom att detta förhållande rättas till.
- (4) Det är principiellt viktigt att en fällande dom som avkunnats i en medlemsstat även i de övriga medlemsstaterna bör få en verkan som är likvärdig med den som följer av en inhemsk dom, vare sig den enbart betraktas som en omständighet bland andra eller får rättsliga verkningar enligt inhemsk rätt. Detta rambeslut syftar emellertid inte till att harmonisera de verkningar som olika medlemsstaters lagstiftning tillmäter tidigare fällande domar.
- (5) En fällande dom som avkunnats i en annan medlemsstat bör få samma verkan som en dom som avkunnats enligt inhemsk lagstiftning, såväl i skedet före den straffrättsliga

⁴ EUT C [...], [...], s. [...].

⁵ EUT C [...], [...], s. [...].

⁶ EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.

processen som under denna och i samband med verkställigheten av domen. I de länder där lagstiftningen tillmäter förekomsten av en tidigare dom rättsliga verkningar bör det i de nationella genomförandebestämmelserna fastställas i vilken omfattning ett beslut som avkunnats i en annan medlemsstat skall ha motsvarande verkningar.

- (6) Om en person som är medborgare eller bosatt i en medlemsstat döms i en annan medlemsstat och domen införs i kriminalregistret i den förra medlemsstaten måste samma regler följas som om det hade varit fråga om en inhemsk dom, och det får inte bli så att personer som har dömts i andra medlemsstater hamnar i ett sämre läge än de som har dömts enligt inhemsk lagstiftning
- (7) Detta beslut bör ersätta bestämmelserna om beaktande av straffrättsliga domar i konventionen av den 28 maj 1970 om brottmålsdoms internationella rättsverkningar.
- (8) Detta rambeslut står i överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen och artikel 5 i fördraget om inrättande av Europeiska gemenskapen, eftersom dess syfte är att närma medlemsstaternas lagar och övriga författningar till varandra, något som inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva utan kräver en samordnad åtgärd på unionsnivå. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den senare artikeln går detta beslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (9) Denna rättsakt respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen och som bekräftas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1 *Syfte*

Syftet med detta rambeslut är att bestämma på vilka villkor en medlemsstat skall beakta en tidigare fällande brottmålsdom som avkunnats i en annan medlemsstat under ett nytt rättsligt förfarande mot samma person men på andra grunder, eller införa uppgifter om den tidigare domen i kriminalregistret.

Rambeslutet innebär ingen ändring av skyldigheten att iaktta de grundläggande rättigheterna och grundläggande rättsprinciperna enligt artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen.

Artikel 2
Definitioner

I detta rambeslut avses med

- a. fällande dom: alla lagakraftvunna avgöranden av domstolar som handlägger brottmål eller av administrativa myndigheter vilkas beslut kan leda till förfaranden inför en domstol som är behörig att handlägga brottmål, varigenom en person konstateras skyldig till ett brott eller en gärning som enligt nationell rätt utgör en straffbar överträdelse av rättsregler,
- b. kriminalregister: det eller de nationella register som innehåller uppgifter om fällande domar i enlighet med nationell rätt.

Artikel 3

Hur en fällande dom som avkunnats i en annan medlemsstat skall beaktas i samband med ett nytt brottmålsförfarande

1. Varje medlemsstat skall vid ett nytt brottmål på nya grunder tillerkänna tidigare fällande domar som avkunnats i andra medlemsstater samma rättsliga verkningar som inhemska domar enligt regler som medlemsstaten själv utformar.
2. Punkt 1 gäller för fasen före det straffrättsliga förfarandet, under detta och i samband med verkställigheten av domen och avser särskilt de regler som skall tillämpas på förfarandet, till exempel för häktning, kvalifikationen av gärningen och påföljdens natur och stränghet samt det sätt på vilket beslutet verkställts.

Artikel 4

Fall där en fällande dom avkunnad i en annan medlemsstat inte skall beaktas

I följande fall skall fällande domar som avkunnats i en annan medlemsstat inte beaktas:

- a. När domen strider mot principen ”ne bis in idem”.
- b. När den straffbara gärningen enligt inhemsk lagstiftning skulle ha varit preskriberad när domen meddelades och skulle ha kunnat falla under det egna landets behörighet enligt dess egen lagstiftning.
- c. När den överträdelse som ligger till grund för domen omfattas av en amnesti och skulle ha kunnat falla under det egna landets behörighet enligt dess egen lagstiftning.
- d. Om uppgiften bör tas bort enligt medlemsstatens egna regler för registrering av uppgifter i kriminalregistret.

Artikel 5

Fall där en fällande dom avkunnad i en annan medlemsstat inte behöver beaktas

1. En tidigare fällande dom avkunnad i en annan medlemsstat behöver inte beaktas om den gärning som domen avser inte utgör ett brott enligt medlemsstatens strafflagstiftning.

Detta gäller inte för följande kategorier av överträdelser:

- deltagande i en brottsorganisation
- terrorism
- människohandel
- sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi
- olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen
- olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen
- bestickning och mutbrott
- bedrägeri, inklusive bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas finansiella intressen i den mening som avses i konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen
- penningtvätt för att dölja vinning av brott
- penningförfalskning, inklusive euroförfalskning
- datorrelaterad brottslighet
- miljöbrott, inklusive olaglig handel med utrotningshotade djurarter och utrotningshotade växtarter och växtsorter
- hjälp till olaglig inresa och vistelse
- mord, dråp eller grov misshandel
- olaglig handel med mänskliga organ och vävnader
- kidnappning, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan
- rasism och främlingsfientlighet
- organiserat eller väpnat rån
- olaglig handel med kulturföremål, inklusive antikviteter och konstföremål
- svindleri
- utpressning
- förfalskning och piratkopiering av varor
- urkundsförfalskning och handel med förfalskade urkunder
- förfalskning av betalningsmedel
- olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser
- olaglig handel med nukleära eller radioaktiva ämnen
- handel med stulna fordon
- våldtäkt

- mordbrand
 - brott som omfattas av Internationella brottmålsdomstolens behörighet
 - kapning av luftfartyg eller fartyg
 - sabotage
 - uppträdande som strider mot vägtrafikbestämmelser, inklusive överträdelser av bestämmelser om körtid och viloperioder samt av bestämmelser om farligt gods
 - varusmuggling
 - immaterialrättsintrång
 - hot om våld och våldshandlingar mot person, inklusive våld under idrottsevenemang
 - skadegörelse
 - stöld
 - brott som den dömande staten har infört för att genomföra de skyldigheter som följer av instrument som antagits enligt Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen eller avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1, kan man också avstå från att beakta en tidigare dom som avkunnats av en annan medlemsstat, om det faktum att personen har dömts i en annan medlemsstat skulle medföra att han eller hon under ett nytt brottmålsförfarande på andra grunder skulle hamna i ett sämre läge än om den tidigare domen hade avkunnats av en inhemsk domstol.

Artikel 6

Hur en dom avkunnad i en medlemsstat skall införas i kriminalregistret i en annan medlemsstat

1. När en medlemsstat i sitt kriminalregister för in uppgifter om en dom som avkunnats i en annan medlemsstat är det den faktiskt utdömda påföljden som skall registreras, såvida inte påföljden avtjänades i den medlemsstat där uppgiften förs in och då faktiskt omprövades.
2. Om uppgifter om fällande domar som avkunnats i andra medlemsstater mot personer som är medborgare eller bosatta i den egna medlemsstaten, enligt inhemsk lagstiftning skall införas i kriminalregistret, får reglerna för registrering och eventuell ändring eller radering av uppgifterna aldrig vara sådana att personen i fråga hamnar i ett sämre läge än om han eller hon hade dömts enligt inhemsk lagstiftning.
3. domen har avkunnats, skall uppgiften också ändras respektive raderas i den medlemsstat där den dömden är medborgare eller är bosatt om uppgiften har registrerats där, under förutsättning att det kommer till medlemsstatens kännedom, utom när bestämmelserna i det egna landets lagstiftning är fördelaktigare för den dömden.

Artikel 7

Förhållande till andra rättsinstrument

1. Det här rambeslutet ersätter bestämmelserna i artikel 56 i Haagkonventionen av den 28 maj 1970 om brottmålsdoms internationella rättsverkningar i relationerna mellan medlemsstaterna, vilket dock inte påverkar bestämmelsernas tillämpning i förhållandet mellan medlemsstaterna och tredjeland.

Artikel 8

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall senast den 31 december 2006 vidta nödvändiga åtgärder för att följa rambeslutet.
2. Medlemsstaterna skall till rådets generalsekretariat överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning.
3. På grundval av de upplysningar som överlämnas av rådets generalsekretariat skall kommissionen senast den 31 december 2007 förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport om tillämpningen av detta rambeslut, om så krävs åtföljd av förslag till lagstiftning.

Artikel 9
Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar
Ordförande